

Predmet: Brčko - Logor Rasadnik

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 1/20

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ

Optuženi: Osman Osmanović

Glavni pretres: 01.07.2020.

Ispitivanje svedoka/oštećene Mara Vukmirović

Sveok/oštećena Mara Vukmirović, ćerka oštećenog, sada pokojnog Aleksandra Pavlovića, u celosti je ostala pri iskazu koji je dala pred TRZ 25. decembra 2019. godine. Napomenula je da je pokušala da ponade neku dokumenataciju vezanu za boravak njenog oca u logoru, te da je samo uspela da pronade jedan papirić koji je služio kao dokaz o razmeni, odnosno obaveštenje očevom bartu i sestri da je njen otac živ i zdrav, te da dođu 14. jula 1992. godine po njega na mesto gde će se izvršiti razmena. Ovo obaveštenje je porodici dostavio Ivica Santovac, za kog joj nje poznato u kom svojstvu je dostavio to obaveštenje. Poznato joj je, iz očeve priče, da on nije imao nikakvo rešenje o zadržavanju ili bilo čemu vezanom za njegov boravak u logoru, niti je protiv njega vođen bilo kakv postupak. Otac je pričao da je bio zatvoren u Gornjem Rahiću u ladnjači rasadnika „Okrajci“. Tu se ranije sušilo voće, a tu limenku je otac zvao „hladnjača“. Prvog dana kada je uhapšen, njen otac je priveden kod optuženog, a u istoj prostoriji je bio i Galib Hadžić koji mu je pretio nožem. Otac je bio civil, nije imao ni uniformu ni oružje. Pokušavao je da se spase, da ode iz grada zato što u pre toga jednom pokušali da ga ubiju. Krenuo je kolima sa prvim komšijom Suadom Kurtovićem, sa kojim su od uvek bili u jako dobrim odnosima, čak i danas. Kutrović je poveo njenog oca u dobroj nameri da mu pomogne, ali su ih u mestu Gornji Rahić zaustavili HOS-ovci nakon čega je otac odveden kod optuženog u jednu kuću. Od oca su tom prilikom oduzeta i kola, a optuženi mu je oduzeo ličnu kartu. Kurtović je pokušavao da ga tada zaštiti i garantovao je za njega. Sutra dan su oca premestili u logor. Otac je pričao da je optuženog video još samo jednom, odnosno da je bio prisutan kada ga je jedan inspektor šutnuo u koleno. Svedok nema nikakvih neposrednih saznanja o događajima od 6. maja 1992. godine, a sva njena saznanja potiču iz očeve priče i priče Vasiljka Todića, koji je postao njihov kućni prijatelj nakon ovih događaja. Todića je upoznala kada je u leto 1992. godine, zajedno sa njenim ocem, izašao iz zarobljeništva. Poznato joj je da su otac i Todić bili u isto vreme u logoru. Milenka Radušića nikada nije upoznala, zna ga po čuvenju iz očevih i Todićevih priča, odnosno da je bio zarobljen, da je trpeo mučenja, te da je toliko tučen da se od batina onesvešćivao. Njega su tukli svi, pa i oštećeni Osmanović. Otac je kasnije pričao da je stekao utisak da su Galib Hadžić i optuženi bili osobe koje su imale autoritet nad ostalim stražarima, te da su zarobljenike najviše tukli pripadnici HOS-a i Kobre, a da je za svo to vreme optuženi bio prisutan. Otac je pričao da je zarobljene najviše tukao neki čovek po imenu Redžep Salaj, koji je dolazi povremeno da ih tuče. Jedan period zatočeništva, između 6. maja 1992. i Vidovdana otac je proveo u hladnjači, da bi nakon toga bio premešten u drugi objekat u neposrednoj blizini, za koji je govorio da je bio bolji i da su ih tamo manje tukli. Otac je optuženog poznao iz perida od pre rata, obzirom da je bio fotograf i poznao dosta ljudi u gradu.

Ispitivanje svedoka /oštećene Snježane Simikić

Svedok/oštećena Snježana Simikić, sestra po ocu oštećenog, sada pokojnog Milenka Radušića, ostala je u svemu pri iskazu koji je 18. februara 2020. godine dala pred TRZ. Navela je da je njen brat bio mobilisan, te da je uhapšen srednim maja meseca 1992. godine u Brčkom i odveden u Gornji Rahić gde je bio zatvoren i Todić. Pričao je su ga tukli svaki dan, a videla je da je imao i ožiljke po telu. Iz njegove priče je saznala da su uslovi boravka u Rahiću bili loši, da su spavali na podu, da nisu imali vode ni dovoljno hrane. Kada se brat vratio kući bio je jako mršav, a posledice prebijanja osećao je i kasnije. Nakon boravka od mesec i po u zarobljeništvu u Rahiću, premešten je u Maoču u logor, pa u Tuzlu, ali je govorio da je samo u Rahiću mučen. Razmenjen je u julu 1993. godine. O događajuma tokom zatočeništva brat dugo nije pričao ništa, međutim kada je kasnije pričao o tome, nikada nije govorio ko ga je zlostavljao. Da joj je brat zatočen u Rahiću, svedokinja je saznala od Vasilija Todića, koji je ranije pušten. Navela je da je za razmenu zarobljenika bio glavi Ferhat Osmanović, brat optuženog. Poznato joj je da je njen brat vozio golfa, ali ne i da je koristio dokumente sa muslimanskim imenom, niti da je zaustavljen u tuđim kolima u kojima je bilo eksploziv.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 27. jul 2020. godine sa početkom u 09:30 časova.